

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

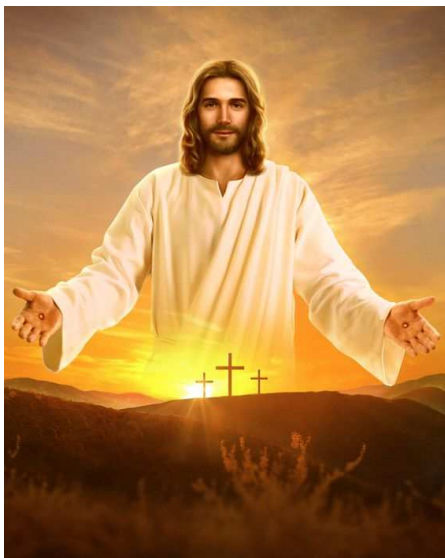
1. čtení: Sk 2,14.22-33   2. čtení: 1 Petr 1,17-21

Ev.: Lk 24,13-35

Žl 16 Ukaž mi, Pane, cestu k životu.

Kapka rosy z Božího slova: Učedníci na cestě do Emauz shovívavě upozorňují Ježíše, že on je snad jediný, kdo neví, co se v ty dny v Jeruzalémě událo. A při tom je Kristus naopak jediný, kdo skutečně ví, co se doopravdy stalo! I já dám často více na „veřejné mínění“ či na „normální názory“ a leckdy se zapomínám zamyslet, jak asi tu kterou situaci či událost hodnotí Pán...

Láska silnější než smrt, silnější než hřích

Kristův kříž na Kalvárii je také svědectvím o moci zla vůči samotnému Synu člověka, tomu, který jediný mezi všemi lidskými dětmi byl ve své podstatě zcela nevinný a prostý hříchu a jehož příchod na svět nebyl poznamenán Adamovou neposlušností a dědictvím prvotního hříchu. A právě na tomto Kristu je hřích usmiřován za cenu jeho oběti a poslušnosti „až k smrti“. S tím, který neznal hřích, Bůh „kvůli nám jednal jako s největším hříšníkem“. Zároveň jsme byli osvobození od smrti, která je od počátku lidské historie spojena s hříchem. To, že je smrt takto pokořena, je možné pouze skrze smrt toho, který byl bez hříchu, a tak jako jediný mohl svou smrtí „usmrtit smrt“. Tak tedy Kristův kříž, na kterém Syn,

soupodstatný s Otcem, Bohu podal plné zadostiučnění spravedlnosti, je zásadním zjevením milosrdenství nebo spíše lásky, která se střetává s tím, co je samotným kořenem zla v lidské historii, totiž s hříchem a smrtí.

Kříž je nejhlubším skloněním se božství k člověku a k tomu, co člověk, zvláště ve chvílích těžkých a bolestných, nazývá svým nešťastným osudem. Na kříži se věčná láska jakoby dotýká nejbolestnějších ran pozemské existence člověka. Kříž je

dokonané završení mesiášského programu, který kdysi Kristus vyhlásil v nazaretské synagoze a zopakoval před těmi, kteří byli posláni od Jana Křtitele. Podle slov zapsaných již v Izaiášově proroctví jeho program spočíval v projevování milosrdné lásky vůči chudým, trpícím a uvězněným, vůči slepým, utiskovaným a hříšníkům. Avšak ve velikonočním tajemství je tato hranice zla, jež je údělem člověka v pozemském žití, mnohonásobně překročena. Kříž Kristův působí, že ještě hlouběji chápeme kořeny zla, jimiž jsou hřích a smrt, a tak se stává eschatologickým znamením. V konečném a eschatologickém završení a obnově světa přemůže ve všech vyvolených ty nejhlubší zdroje zla láska a jako zcela dozrálý plod je přivede do království života a svatosti a slavné nesmrtelnosti. Toto je základ eschatologického dovršení, který spočívá v Kristově kříži a smrti. To, že Kristus „třetího dne vstal z mrtvých“, je konečným znamením mesiášského poslání, znamením, které završuje zjevení milosrdné lásky ve světě spoutaném zlem. Současně je to znamení zvěstující „nová nebesa a novou zemi“, kdy Bůh „jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo“.

V eschatologickém završení se bude milosrdenství jevit jako láska, zatímco v tomto světě, v lidských dějinách, které jsou zároveň dějinami hříchu a smrti, se musí láska projevovat především jako milosrdenství, a tak se také realizovat. Kristův mesiášský záměr, záměr milosrdenství, se stává programem jeho lidu, programem církve. V samém středu tohoto programu stojí vždy kříž, protože v něm dosahuje zjevení milosrdné lásky svého vrcholu. Dokud „to, co dříve bylo“, nepomine, bude kříž existovat jako „místo“, o kterém lze uvést ještě jiná slova z Janova Zjevení: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jít u něho a on u mě.“ Zvláštním způsobem také Bůh zjevuje své milosrdenství, když vybízí člověka k „milosrdenství“ vůči svému vlastnímu Synu, vůči Ukřižovanému.

Kristus, právě jako Ukřižovaný, je Slovo, které nikdy nepomine, je ten, kdo stojí u dveří a klepe na srdce každého člověka. Neodnímá mu svobodu, ale snaží se právě z lidské svobody „vykresat“ lásku, která je nejen projevem soucitu a jednoty s trpícím Synem člověka, ale jistým způsobem i „milosrdenstvím“, které každý z nás prokazuje Synu věčného Otce. Cožpak může být v celém Kristově mesiášském díle, v celém zjevení milosrdenství skrze kříž ještě více zachována a zdůrazněna důstojnost člověka, než když určitým způsobem zakouší milosrdenství ten, kdo zároveň „milosrdenství prokazuje“?

Právě takové smýšlení vůči člověku Kristus projevuje, když říká: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto ... pro mne jste udělali.“ Také slova z horského kázání: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“, poskytují svým způsobem souhrn celé Radostné zvěsti, celé podivuhodné výměny, která je tam skrytá a která je prostým, silným a zároveň i „milým“ zákonem celého řádu spásy. Slova téhož horského kázání, která již od počátku ukazují možnosti lidského srdce – že totiž lidé jsou schopni milosrdenství -, odkrývají současně nejhlubší Boží tajemství: onu nevyzpytatelnou jednotu Otce se Synem a Duchem svatým, v níž láska objímá spravedlnost a otevírá cestu milosrdenství, které zase naopak odhaluje dokonalost spravedlnosti.

Velikonoční tajemství – to je sám Kristus na vrcholu zjevení tajemství nepochopitelného Boha. Tehdy se naplňují až do krajnosti slova pronesená ve večeradle: „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Neboť Kristus, kterého kvůli člověku Otec „neušetřil“ a který ve své bolesti a ponížení na kříži nezakusil lidské milosrdenství, zjevil ve svém zmrtvýchvstání celou plnost lásky, jakou má Otec k němu a v něm ke všem lidem. „On není Bohem mrtvých, ale živých!“ Kristus ve svém zmrtvýchvstání ukázal Boha milosrdné lásky právě tím, že na sebe jako cestu ke zmrtvýchvstání přijal kříž. A proto když si připomínáme Kristův kříž, jeho utrpení a smrt, naše víra i naděje se soustřeďují na Zmrtvýchvstalého. Především na toho Krista, který „navečer ... prvního dne v týdnu ... stanul mezi nimi“ ve večeradle, kde byli učedníci shromážděni, „dechl na ně a řekl jim: 'Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou',“.

To je Syn Boží, který ve svém zmrtvýchvstání na sobě do hloubky prožil milosrdenství, to jest Otcovu lásku silnější než smrt. A zároveň je to ten Kristus, který až do konce a vlastně ještě za konec svého mesiášského poslání představuje sám sebe jako nevyčerpatelný zdroj milosrdenství, totiž té lásky, která se má v další perspektivě dějin spásy v církvi neustále projevovat jako silnější než hřích. Velikonoční Kristus je definitivní a věčné vtělení milosrdenství a jeho živoucí znamení: dějinné i eschatologické zároveň. S tímto vědomím vkládá velikonoční liturgie do našich úst slova žalmu: „O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně.“

www.apostol.cz

Ohlášky:

- ☉ Milování farníci, bratři a sestry, v současné době je povolena účast na bohoslužbě pro maximálně 15 osob (včetně kněze a nutné asistence). Navíc je potřeba kostel vždy řádně vyvětrat a dezinfikovat. Proto budou zatím mše svaté slouženy pouze v Hustopečích, a to veřejně neohlášené. Aby byla snadná kontrola nad počtem účastníků, proto prosím Vás, kteří byste chtěli přijít na mši svatou, abyste mě kontaktovali a domluvili si den a čas, kdy bude mše svatá slavena. Nedělní povinnost být fyzicky na mši sv. je stále dispensována. Využijte, prosím, možnosti TV Noe, rádia Proglas, či jiných on-line přenosů. Je třeba se přenosu účastnit plně, tedy, ne že si pustím mši sv. jako kulisu. Pohřby budou stále pouze v úzkém kruhu rodiny. Já jsem na faře k dispozici. Ať už budete potřebovat sv. zповěď, nebo budete chtít svaté přijímání, stačí se domluvit: a) osobně b) na tel. čísle: 733 741 614 c) přes email: farahustopece@gmail.com V modlitbě na Vás pamatuje a žehná P. František Antonín Dostál.
- ☉ Svátky a památky v týdnu: ve středu 29. 4. svátek sv. Kateřiny Sienské, v pátek 1. 5. sv. Josefa Dělníka, v sobotu 2. 5. památka sv. Atanáše. Budeme také vstupovat do mariánského měsíce května. Nabízím májová čtení, které bude možné najít na adrese: <https://www.ihustopece.cz/obcan/farnost/ke-stazeni/>
- ☉ Kostel v Hustopečích bude otevřený od rána do večera, ale pouze předsiň. Prosím, abyste mezi sebou dbali bezpečné vzdálenosti. V Černotíně bude kostel otevřený v neděli od 17 do 18 hod.

SVĚTLEM PRO MĚ NOHY JE TVÉ SLOVO

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
26. IV.	27. IV.	28. IV.	29. IV.	30. IV.	1. V.	2. V.
Dt 17-19	Dt 20-22	Dt 23-26	Reflexe	Dt 27-30	Dt 31-34	Reflexe
Ž 44	Ž 45	Ž 46-47		Ž 48	Ž 49	

VYSLANEC KRISTŮV

Od pondělí 27. IV. budeme prožívat „Týden modliteb za duchovní povolání“, který vyvrcholí 4. nedělí velikonoční – nedělí Dobrého Pastýře.

Kdo je to vlastně kněz? Jako odpověď používám název jedné knihy, která pojednává o svatém kněžství, tedy kněz je „vyslanec Kristův“. Je to krásné označení, ale zároveň velmi zavazující! Kněz je pastýřem Božího stáde, které je mu svěřeno. Naším nejvlastnějším pastýřem je Kristus, který nám však místo sebe posílá své biskupy a kněze. Proto jsou to vyslanci Kristovi. O kněžích platí Kristova slova: „*Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.*“ (Lk 10,16) Sv. Jan Zlatoústý se vyjádřil takto: „*Kdo ctí kněze, ctí Krista, a kdo činí knězi příkoří, činí příkoří Kristu Pánu, jehož zástupcem kněz je!*“

barokní stříh

gotický stříh

Kněze Bůh používá, když chce lidem odpouštět hříchy, činí ho svým zmocněncem a jeho rukama rozdává milosti. Ani anděly nepovolal k tak velkému úkolu, a proto se nemůžeme divit, že sv. František z Assisi říkával: „Kdybych potkal kněze s andělem, nejprve bych knězi políbil ruku a pak bych teprve pozdravil anděla.“ Život kněze je plný obětí, ale je i plný zásluh. Podobá se svíci, která svítí jiným, ale přitom se sama stravuje.

P. Tomáš Prnka, bývalý farář ve Křtinách, který je mým velkým kněžským vzorem, mi kdysi říkal: „Na starých ornátech (tím myslel „basičky“ – což je barokní stříh ornátu) má kněz na zádech kříž. To mu má připomínat, že spolu s Kristem nese kříž. Kněz přijímá beneficium. Je to ze dvou slov bene = dobro a officium = povinnost. Mnozí kněží chtějí ze svého stavu přijímat pouze ta dobra, ale zapomínají na své povinnosti.“

Modleme se tedy za nová kněžská povolání, aby byl dostatek těch, kteří se stanou „vyslanci Krista“ a také se nezaleknou přijmout na sebe beneficium. Kněžský stav je náročný, ale krásný!

A modleme se za kněze, aby byli horliví ve své službě Bohu i lidem.

P. František Antonín Dostál, duchovní správce